

Intocht in Jeruzalem

Hoofdstuk 67

Lieve kleinkinderen,

Lang geleden, het was op 27 april 1967, het eerste jaar dat ik voor de klas stond, kregen mijn leerlingen en ik plotseling zomaar een dag vrij. Ja, plotseling was er in heel ons land spontaan een volksfeest losgebarsten. Bijna iedereen stopte met werken en ging de straat op om feest te vieren.

Weten jullie wel waarom? Ik denk het niet en later is zoiets ook nooit weer voorgevallen. Maar op 27 april 1967 werd er een prins van Oranje geboren en heel ons land stond op z'n kop. Wat een blijdschap, wat een feestvreugde! Zijn ouders, prins Claus en prinses Beatrix gaven hem de volgende namen: Willem-Alexander Claus George Ferdinand. En zijn roepnaam werd Willem-Alexander.

Een spontaan volksfeest! Wat mooi was dat....

Hoofdstuk 67 - Jouw Koning komt - Mattheüs 21 : 1 - 11

Het nieuws dat Jezus in het dorpje Bethanië was aangekomen, werd diezelfde dag nog in Jeruzalem verteld en veel mensen uit die stad gingen naar Bethanië om Jezus te zien en te horen.

Niet alleen Jezus zagen ze daar, maar ook zijn vriend Lazarus, die hij uit de dood had opgewekt. Er werd door de mensen heel druk over dit wonder gepraat. Opstaan uit de dood, dat kon toch niet....

Veel mensen uit Jeruzalem kenden Lazarus wel. Sommigen waren zelfs op zijn begrafenis geweest. Natuurlijk hadden ze al lang gehoord, dat hij weer in het land van de levenden was. Maar nu zagen ze hem met eigen ogen en ze geloofden in Jezus en brachten Jezus hulde. Steeds meer mensen uit Jeruzalem kwamen en geloofden in hem. Toen ze later op de dag weer naar Jeruzalem teruggingen, maakten ze ook daar bekend dat Jezus van Nazareth de beloofde Messias was.

Ook de Sadduceeërs en de priesters hoorden dit grote nieuws. Maar zij wilden niets van Jezus weten. Toen ze merkten dat veel mensen geloofden dat Jezus de beloofde Messias was, werd hun haat alleen maar groter en feller. Ja, want hoe zag hun toekomst eruit, wanneer alle mensen achter Jezus aangingen?

Het Sanhedrin had al eerder besloten om Jezus te doden, maar jammer genoeg was dat nog niet gebeurd.

Alle leiders van Israël gingen met elkaar vergaderen in één van de bijgebouwen van de tempel. Ze namen het besluit, om niet alleen Jezus, maar zodra de gelegenheid daarvoor gunstig zou zijn ook zijn vriend Lazarus te doden. Nu, met al die feestvierende Galileeërs in de stad Jeruzalem kon dat niet. Maar als ze binnenkort allebei dood zouden zijn, deze Jezus en zijn vriend Lazarus, dan zou het volk deze beide oproerkraaiers weer heel snel vergeten zijn. Dan zouden zij weer de enige en de echte leiders van het volk Israël zijn. En lang hierop wachten? Dat zou niet nodig zijn.

Natuurlijk kende Jezus hun plannen, maar hij werd niet bang. Rustig deed hij het werk, dat zijn Vader in de hemel hem opgedragen had. Hij was immers op deze wereld gekomen om zijn leven te geven voor zijn mensen, die in hem geloofden. Waarom dan bang zijn voor zijn vijanden? Alles zou gaan, zoals Jezus die dag op de berg besproken had met Mozes en Elia. En geen mens, geen Farizeeër noch Sadduceeër zou daar iets aan kunnen veranderen.

Het was nu zondag, de laatste zondag dat Jezus op deze wereld was. Nog vijf dagen en dan zouden in de tempel in Jeruzalem de Paaslammeren geslacht en geofferd worden. En op diezelfde dag, op datzelfde uur zou Jezus sterven aan het kruis. Maar voordat het zover was, wilde Jezus eerst nog aan alle mensen laten zien dat hij de Messiaskoning van Israël was, de Zoon van God. Ja, ze zouden het weten, dit ongehoorzame volk, deze verblinde leiders, *wie* ze gingen bespotten en veroordelen en overleveren aan de heidenen.....

Die zondagochtend ging Jezus met zijn twaalf discipelen op reis vanuit Bethanië naar Jeruzalem. Direct was Jezus weer omringd door veel feestgangers, die op hem hadden staan wachten. Met elkaar gingen ze naar de tempel in Jeruzalem. Andere mensen liepen alvast vooruit om in de stad het blijde bericht te brengen, dat de rabbi uit Nazareth eraan kwam en dat er grote dingen stonden te gebeuren. Ja, bijna iedereen in de stad geloofde, na wat er in Jericho en in Bethanië was gebeurd, dat Jezus op het komende feest zijn koninkrijk zou stichten en daar wilden ze allemaal getuige van zijn. Zo liepen ze verder met Jezus tussen al die feestgangers in, over de bochtige bergweg, naar de heilige stad Jeruzalem.

Op een plek, niet ver van Jeruzalem, bleef Jezus staan. Aan de ene kant van de weg, daar beneden je, lag Bethanië, waar Jezus de afgelopen nacht geslapen had. En vlak voor hen, op de helling van de Olijfberg, lag het dorpje Bethfagé. Het was niet veel meer dan een gehucht. Er stonden slechts een paar huizen. Maar hier, op deze plek, begon het grondgebied van de stad Jeruzalem. Wie heel nauwgezet de voorschriften van Mozes en de profeten in acht nam en het kon betalen, nam hier een bad. Daarna huurde zo'n persoon een ezel om zo schoon

en zo rein mogelijk de heilige Godsstad binnen te rijden. In dit kleine dorpje stonden altijd wel een paar ezels, die gehuurd konden worden.

Ook de Here Jezus wilde op deze zondagmorgen op een ezel de stad Jeruzalem binnenrijden. Het ging Jezus in dezen niet om schoon en rein naar de stad te gaan. Bij hem had het een veel diepere betekenis. Hij dacht aan de profetie van Jesaja, die eeuwen geleden over hem uitgesproken was:

Zie, uw Koning komt tot u, zachtmoedig en gezeten op een ezelin en een veulen, het jong van een lastdragend dier.

Omdat Jezus vandaag de koning wilde zijn van dit volk Israël, wilde hij een ezel hebben om op te rijden. Hij ging niet naar Jeruzalem als een gewone feestganger, maar als de koning van Israël. En daarom zou hij vandaag geen ezel *huren*, zou hij er niet om *vragen*, er niet voor *betalen*, maar zijn leerlingen moesten er één nemen en bij hem brengen. Eén dag zou hij koning zijn van dit volk en opeisen wat hem toekwam.

Hij riep twee van zijn discipelen en zei tegen hen: ‘Ga naar dat dorp daar, naar Bethfagé. Jullie zullen daar een ezelveulen zien. Ze staat vastgebonden. Maak ze los en breng ze bij mij. Misschien vraagt er iemand, waar jullie mee bezig zijn. Zeg dan: ‘De Heer heeft deze ezel nodig.’ Dan zullen ze de ezel meteen aan jullie meegeven.

De beide discipelen keken Jezus verbaasd aan. Dit was nog nooit eerder gebeurd. Jezus, die rijdend op een veulen van een ezel naar Jeruzalem ging. Maar deze opdracht die ze van hem gekregen hadden, kon maar één ding betekenen: vandaag zou Jezus zijn koninklijke intocht houden in de stad van David. O God in de hemel, dat ze dit mee mochten maken! Heel snel liepen ze door het Kidrondal en daarna de olijfberg op, naar het dorpje Bethfagé.

De spanning om Jezus heen, werd steeds groter en groter. Je hoefde je nu niet meer af te vragen of hij echt wel de Messias was, de Zoon van David. Iemand die een ezel vorderde om zo Jeruzalem binnen te rijden, dat kon niet anders, die persoon moest de Messias zijn.

Maar dan begon op deze zondagmorgen het heil in Israël. Het heil waarvan de profeten gesproken en de vromen om gebeden hadden!

Néé, niemand kon meer zeggen, dat God zijn volk vergeten was en dat Hij niet meer dacht aan zijn verbond met Abraham, Izaäk en Jacob. Vandaag nog zou Jezus zijn intocht in Jeruzalem houden en gaan zitten op de troon van David. En alle heidenen en onrechtvaardigen zou hij vernietigen met het woord van zijn toorn. Dat zij dit mee mochten maken, dat zij hem mochten volgen en delen in zijn heerlijkheid!

Ondertussen waren de beide discipelen in Bethfagé aangekomen en vonden een jonge ezel, vastgebonden aan de deur van een huis. Daar stond het veulen, een jong dier waar nog nooit iemand op gezeten had. Toen zij de ezel losmaakten klopte het hart hen in de keel. Nog nooit had hun meester iets genomen, dat niet van hem was. En nu, in zijn naam, vorderden ze deze beide ezels. Maar het mocht, dit hoorde immers bij Jezus' koningsrecht! Daar ging de deur open en een stem zei: 'Wat moet dat met mijn ezels?' Gewoon een beetje trots antwoordden ze: 'De Heer heeft het nodig.' Met zijn hand wenkte hij, dat het goed was.

Zo vlug ze konden brachten ze het ezelsveulen naar Jezus. Jezus wees naar het veulen en gebod: 'Help mij om daarop te gaan zitten.' Natuurlijk, dachten de discipelen, een koning hoort niet op een ezel te zitten, waar al veel mensen op gezeten hebben. Voordat ze Jezus hielpen, trokken ze hun mantels uit en legden die op de rug van het dier. Graag hadden ze Jezus een echt zadel gegeven, maar dit was beter dan niets. Ook de anderen trokken hun mantels uit en legden die op de grond, waar de ezel overheen kon lopen. Een blijk van hulde aan hun koning, die naar zijn hoofdstad reed. Toen kwamen alle mensen in beweging. Al juichend trokken veel mannen hun mantels uit en legden die op de weg. Anderen trokken takken van de bomen en weer anderen haalden groen uit de struiken en alles legden ze neer voor de poten van de ezel, die er overheen liep. Iedereen begon te zingen en te juichen. Tot ver in de bergen was hun gejubel te horen.

'Hosanna! Gezegend Hij die komt in de Naam van de Heer'

‘Hosanna! Gezegend Hij die komt in de Naam van de Heer, de koning van Israël. Leve de Koning! Alle eer aan God! Leve de man die door God gestuurd is! Gezegend het koninkrijk van onze vader David, dat vandaag werkelijkheid wordt! Hosanna in de hoogste hemelen!’

De Here Jezus hoorde het blijde gejuich van de mensen om hem heen. Hij verbood het hun niet. Het was goed dat ze hem op deze manier begeleiden op weg naar Jeruzalem. Ja, alle mensen in Jeruzalem moesten weten, wie hij was. Maar zo blij als zijn discipelen en al die Galileeërs waren, nee dat kon hij niet zijn.

‘Hosanna’, riepen de mensen en zeker, die hulde kwam hem toe. Maar Jezus wist te goed wat er zou volgen. Vandaag was hij hun koning. Maar deze mensen wilden een totaal andere koning dan hij zou zijn. Volgens de profetie van Jesaja, zou hij een *zachtmoedig* koning zijn. Maar deze mensen wilden een koning, die de Romeinse soldaten het land uit zou jagen, een koning die alle vijanden van *het heilig land van God* zou vernietigen.

Zij accepteerden geen koning, die op weg was naar zijn kruis. Nu was het zondag en riepen ze ‘Hosanna’ en komende vrijdag al, zouden veel van deze zelfde mensen roepen: ‘Aan het kruis met hem!’

Nog groter, ja zelfs veel groter werd de optocht waarin Jezus naar Jeruzalem ging. Heel veel mensen kwamen vanuit Jeruzalem, de berg aflopend, hen tegemoet. Ze sloten zich aan bij deze grote optocht, waarvan Jezus het middelpunt was. Er werd gezwaaid met kleding en groene takken, terwijl hun gejuich boven alles uitklonk: ‘Hosanna, in de hoogste Hemelen!’

Ook stonden er veel mensen aan de kant van de weg, die vroegen wat dit te betekenen had. Weten jullie het nog niet? En dan kwamen de verhalen van Bartiméus, die weer kon zien en van Lazarus, die zelfs vanuit de dood weer levend was geworden. Geloofden ze nu nog niet, dat Jezus de Messias-koning van Israël was? Natuurlijk wel. En even luid als het gejuich van de Galileeërs klonken de blijde spreekwoorden van de Jeruzalemmers....

Er stonden ook Farizeeërs aan de kant van de weg. Met sombere gezichten en haat in hun ogen keken ze naar Jezus. Hoe hij daar zat op dat veulen! Was hij nu de koning, die dat half verblinde volk verwachtte? Een koning zonder kroon en zonder scepter? Een koning op een ezel, zonder wapens en zonder een leger. Dachten ze nu werkelijk dat Pilatus, de stadhouder van de keizer, zich zou overgeven aan zo’n Messias-koning? Nee, wat dat betrof hoefden ze zich geen zorgen te maken. Dit wild avontuur liep dood, zodra ze de stadspoorten binnen waren. Maar er was een ander gevaar, waar zij niet te licht over moesten denken. Die wilde, felle Zeloten zouden zo maar weer een aanval kunnen doen op de Romeinse bezetting en als er dan een groot oproer zou ontstaan? Als die Nazarener niet ophield het volk nog meer op te zwepen, dan zou heel Jeruzalem

met de tempel erbij wel in vuur en vlam kunnen komen te staan! Maar wat gaf die Jezus om de tempel, om Gods heilig huis? Die Jezus die zich niet aan de wet hield en vooral niet aan de sabbatswetten. Het was verkeerd geweest om hem niet te doden, toen het nog kon! Maar nu al dat volk achter hem aanliep.... Maar heel misschien zou hij zelf inzien, dat hij te ver was gegaan. Hij kon toch ook wel begrijpen, dat het nu om de stad Jeruzalem en om de tempel ging! Ze gingen naar Jezus toe en zeiden streng: ‘Rabbi, dit kan toch niet op deze manier! Zeg tegen deze mensen dat ze moeten stoppen met hun Hosanna geroep. Straks komt er een groot oproer en vallen er doden!’

Maar deze dag ging Jezus niet met hen in discussie. Vandaag was hij de koning, die het voor het zeggen had.

Als antwoord gaf Jezus: *‘Ik zeg jullie, wanneer deze mensen vandaag zich stil zouden houden, dan zouden deze stenen ‘Hosanna’ roepen.’*

En zonder hen nog een blik waardig te gunnen, reed Jezus verder.

Kwaad bleven de Farizeeërs staan. Dat die Jezus hen op zo’n toon durfde aan te spreken! Maar zo ging het, wanneer al het volk je toejuichte en mooi vond, wat je zei. Bitter zeiden ze tegen elkaar: ‘Zien jullie nu wel, dat hij niet anders wil! En het wordt steeds erger. Straks loopt de hele wereld achter hem aan en gelooft iedereen in hem.’

Bedroefd reed Jezus verder op zijn ezelsveulen. Hij was nu dicht bij Jeruzalem en toen hij opkeek naar de oude, grijze muren, naar de machtige huizenblokken en de schitterende tempel daar boven op de berg, toen werd hij nog droeviger.

Jezus hield van deze stad, waar de tempel, het huis van zijn Vader stond. Van de bewoners van deze stad hield hij meer dan de strenge Farizeeërs dat deden. Maar Jezus wist dat de heerlijkheid van deze stad voorbij zou gaan. Nee, de Farizeeërs hoefden zich geen zorgen te maken, dat Jezus nu een oproer zou gaan beginnen met als gevolg dat dit alles verwoest zou worden.

Maar het zou geen veertig jaar meer duren, dan zouden machtige Romeinse legers tegen de stad optrekken en de tempel en alle huizen zouden in vlammen opgaan. En de bewoners van Jeruzalem zouden sterven door het zwaard, de honger of de pest.

En terwijl het gezang en het gejubel van de mensen om hem heen weerklonken, zag Jezus dit alles voor zich gebeuren: Romeinse soldaten die op de stadsmuren beukten, die bressen in de muren sloegen, die van huis tot huis gingen en alles wat leefde neersabelden. Jezus hoorde het wilde geschreeuw van de overwinnaars, het huilen van de kinderen, het jammeren van de vrouwen en het kreunen van de stervenden. Jezus leefde zich dit alles zo in, dat de tranen hem over de wangen rolden. Niet over zijn eigen lijden huilde hij, niet om zijn bittere kruisdood, die al zo dichtbij kwam, maar hij huilde om alles wat het volk van

Jeruzalem zou overkomen, hetzelfde volk, dat hem zou overleveren aan de heidenen....

De mensen in de grote optochten merkten het niet eens, dat Jezus huilde. Zij waren te vol van hun blijdschap dat zij dit allemaal mochten meemaken.

'Hosanna! Gezegend Hij die komt in de Naam van de Heer'

Maar Jezus zijn discipelen, die het dichtste om hem heen liepen, zagen wel dat Jezus huilde. Ze werden er stil van. Was hun Meester dan niet blij, nu op deze dag zoveel mensen in hem geloofden en hem naar Jeruzalem volgden? Was dit niet prachtig? Op deze dag zou hij koning worden! En zie nu eens, al die mensen die jubelden en in hem geloofden! Waarom huilde Jezus dan op deze dag vol vreugde?

En toen hoorden ze Jezus zeggen: 'Jeruzalem, je inwoners hebben niet geluisterd. Vandaag is de vrede voor hen heel dichtbij, maar dat zien ze niet. Daarom zullen je vijanden komen. Die zullen jou aanvallen, Jeruzalem. Ze komen van alle kanten. Ze zullen je omsingelen. Ze zullen je vernietigen. Ze zullen al je inwoners doden en alle huizen verwoesten. Er zal geen steen op de andere steen blijven. Jeruzalem, ik ben gekomen om vrede te brengen, maar jouw inwoners hebben dat niet willen begrijpen. Daarom zullen al deze dingen gebeuren....

En zo, huilend om de ondergang van zijn stad en volk, reed de koning van Israël door de stadspoort Jeruzalem binnen. Het gejuich van de mensen in de optocht was er niet minder om. En iedereen kwam uit zijn huis om te horen en te zien wat er gebeurde.

'Wat is hier toch aan de hand?' vroegen ze verbaasd, en wie komt er op deze

manier de stad binnenrijden?’

En blij riepen de Galileeërs: **‘Dit is Jezus, de profeet uit Nazareth in Galilea, onze koning en Messias! Hosanna, hij die komt in de naam van de Heer....’**

